VERSLAG

Montafon 2014 : alweer om nooit te vergeten !

Onze wandelvakantie in het Montafondal was er weer eentje om in te kaderen. Het weer stond grotendeels aan onze kant en de wandeltochten die we maakten waren stuk voor stuk pareltjes. Hotel Brunella, met de aanvankelijk ietwat nukkige baas, bleek achteraf erg mee te vallen. Alles was dus zodanig in orde, dat we beslisten om in 2016 een tweede keer naar Vandans te trekken. Hoe onze negendaagse van dit jaar verliep, kan je hier lezen.

Op zaterdag 30 augustus stonden we met z'n allen al heel vroeg aan de sporthal van Paal te wachten op Bert Bus. Eens die zijn 60'er de Parkstraat had in gedraaid, kon het laden beginnen. "Moh, wat nemde gèlle toch allemool meij ? Gèlle peinst dagge veu een hiejel mont weggoot zeker ?", kankerde Bert als hij weer zo'n superzware Samsonite in de buik van de bus moest schuiven. Mits wat paswerk geraakten ieders valies, rugzak, draagtas, bjoetiekees en zakken met schoenen in de bergruimte en enkele minuten voor zes konden we op weg, op weg naar Vandans, in het Oostenrijkse Montafondal, op net geen 800 km van Paal. De rit naar ginder verliep vlekkeloos en al rond half vijf kwamen we aan in Vandans. In Hotel Brunella blonk de baas uit in ons te wijzen op allerlei zaken die niét mochten. Bleek dat er dan ook nog een dubbele boeking was, waardoor de voorzitter en zijn eega daags voor afreis nog van kamer moesten wisselen. Tegen dat iedereen zijn bagage naar boven had gebracht en uitgepakt had, was het tijd om aan tafel te gaan. In de après-skizaal van Hotel Brunella overliepen we nog de foto's van wat er ons nog te wachten stond tijdens onze stapweek ("had ik dat allemaal geweten, dan had ik niet ingeschreven…") en dan was het tijd om wat slaap in te gaan halen.

Zondag 31 augustus 2014 : Muttersberg – Alpe Els

Al van voor de middag werd vrij intense regen voorspeld. De grijze wolkenhemel beloofde inderdaad niet veel goeds. Positief was wel dat het (nog) niet regende. Tegen half negen is iedereen klaar met zijn ontbijt en een kwartier later zitten we op de bus. We rijden vandaag naar Bludenz om er ons met de Muttersbergbahn naar een hoogte van 1 400 m te laten brengen. Bij het verlaten van de bus gaat het regenen. "Tja, ze hadden het gegeven eh…". Berusting. Boven is het echter beter. Wel grijs, maar toch droog. We gaan op pad en zien al snel, hoog boven op een heuvel, de Oostenrijkse vlag wapperen met daarnaast de Frassen Hütte. Na de eerste zigzags houden we halt om wat uit te trekken. Er staat geen wind, dus hebben we het binnen de kortste keren te warm. Weer op pad slingert de langgerekte groep zich doorheen de kort op mekaar volgende zigzags. Het drupt. Even later regent het feller. De regenjassen en -capes worden uitgehaald. Niet voor lang echter, want al gauw houdt het weer op met regenen. De hut komt nu erg dichtbij en de één al wat sneller dan de andere bereiken we de Frassen Hütte. Binnen, lekker knus bij mekaar, genieten we van de verdiende rust en een drankje. Dan gaat het verder, nog heel even moeten we wat klimmen, richting Tiefentalsattel. Daarna dalen we af en kijken we uit over de met wolkenplukken gevulde dalen. Al is het niet echt helder, toch kunnen we genieten van mooie panorama's en vooral : het is nog steeds droog. Over soms wat glibberige paadjes dalen we af naar het Tiefentalsattel waar het tijd is voor het eerste "Mia-moment". De Filliers, nog van thuis meegebracht, laat zich smaken. Dan maken we de bocht naar de Alpe Els-Hütte. Geen banken buiten… "Waar moeten wij hier dan gaan zitten ?", zie je onze wandelaars zich afvragen. Consternatie alom als blijkt dat de banken en tafels werden opgesteld… in de koestal. Hoezeer er ook was opgekuist, de reuk van de dieren en vooral van datgene wat overblijft nadat ze een ganse dag gras van de almen tot zich hebben genomen, hing onmiskenbaar tussen de houten spanten van deze almenstal. Het Käse- en het Speckbrot smaakte echter heerlijk en na een ruime pauze startten we het laatste schuifje van onze eerste wandeldag. Een brede wandelweg nam ons nu mee naar beneden. Met nog minder dan een half uurtje te gaan ging het dan toch weer wat regenen. En intenser regenen. Deze keer hadden we goed prijs. Gelukkig waren we het kabelspoor al goed genaderd. In de finale van deze eerste rit stak nog een verdoken colletje. In de mist namen we

deze laatste hindernis. Als beloning voor deze eerste wandeldag trakteerden we onszelf op een goei tas koffie of op een "scheve" pint in het prachtige Gasthof Muttersberg. De wolken hadden ondertussen de ganse berg ingepakt en de regen plensde tegen de ruiten van het kabelbakje toen we naar beneden wiegden. (16 km met 700 m hoogteverschil).
's Avonds heeft Roger, onze oersympathieke (!?) hotelbaas, die eigenlijk Helmut blijkt te heten, een heimatavond voorzien. Wij hadden die liever wat later op de week geprogrammeerd gezien, doch één van de optredende dames zou op vrijdag in het huwelijk treden. Waar wij een optreden hadden verwacht van een muzikaal duo, bleek deze heimatavond toch wel héél anders te worden. Dames, heren en kinderen, uitgedost in prachtige streekeigen klederdracht, stelden zich op in de après-skizaal van het hotel. Wat volgde was een uitzonderlijk mooi optreden met muziek, dans en gezang. Het meest blijven ons zeker de "bellemannen" bij. Met koebelletjes maakten zij muziek en speelden ze de Sneeuwwals. Ontroerend mooi. Ook de steenkappers en de houtzagers waren imposant. Het werd een prachtige avond die we ons nog lang zullen heugen.

Maandag 1 september 2014 : Tafamuntbahn – Verbella Alpe – Zeisnisjoch

Het weer zit ons niet mee. Weerhielden de wolken ons gisteren nog van verre zichten, dan wordt het vandaag nog een stuk erger. Het goot de ganse nacht lang water en ook 's morgens is het nat. Het zicht naar de bergen toe is zeer beperkt en waar er toch een gaatje valt in het grijze wolkendek, kan je zien dat de toppen van de bergen wit bestoven zijn. Het sneeuwde tot op 1 700 m ! De weersvoorspeller kondigde echter opklaringen aan die vanaf de namiddag zouden binnenwaaien. Goed, tegen kwart voor negen vertrokken we, droog, naar Partenen, aan het eind van het Montafondal. Aangekomen aan het kabelspoor wensten de mannen die instonden voor de bediening van de kabelbak ons een fijne dag toe. In hun blik kon je echter zien dat dit eerder een uitspraak was die ze maakten op "automatische piloot". Ietwat meewarig keken ze de groep achterna, met de kabelbak op weg naar 1 500 m hoogte.
Slingerend aan een vuistdikke staaldraad zoefden we naar boven, rakelings langs de toppen van de bomen die zich krampachtig vasthielden aan de helling. Boven was het zicht… nihil. De mist, of de wolken, ontnamen ons hier een overweldigend panorama. Jammer, maar straks klaart het wel op. Een rotsig bospad stuurde ons tussen glanzend natte dennen door. Ontelbare paddenstoelen maakten van de vochtige omstandigheden gebruik om hun sporen te leggen. Eens boven de 1 800 m verdwenen de dennen rondom, maar niet de wolken boven ons. Rechts zouden we ver moeten kunnen zien, over de 30 bochten van de Silvretta Hohe Straße. Niet dus. De paadjes transformeerden zich hoe langer hoe meer in vlietende watertjes. We kwamen aan het veengebied rondom de Wiegensee. De zompige almenweiden bliezen hun grijze ademtocht naar ons toe. Een griezelige stilte hing over het landschap. En tussen al dat grijs hijgde de Paalse groep wandelfanaten zich naar boven.
"Is dat hier nu sneeuw !?". Tussen de heidestruikjes lag wat witte smeltsneeuw. Wat verderop al wat meer en nog geen kwartier verder werd het landschap, voor zo ver we dat konden zien, steeds egaler wit. De Wiegensee leek zo te zijn weggeplukt uit de Schotse Highlands. Regen. Ook dat nog. Water van boven, maar ook onder was daaraan geen gebrek. Het veengebied, dat zich gedraagt als een spons, was totaal verzadigd. Droge plekjes zoeken voor de voeten was onbegonnen werk. "Der ma deu !", was het devies. "We zullen eens testen of die schoenen écht waterdicht zijn", hield iemand de moed erin. We namen de bocht en stonden dan met de neus naar de Verbella Alpe. En toen gebeurde het dan toch ! De zon had eindelijk voldoende macht en brandde een gat in de grijze massa, net voldoende om ons een pracht van een landschap te laten zien. Rondom was alles wit ! Alle ellende werd vergeten en iedereen was overdonderd door dit onverwachte – het is nog steeds maar één september – winterse schouwspel. Aan de Verbella Hütte mochten we ons even "koe tussen de koeien" voelen. De alpenboer had zijn vee bij mekaar gedreven in een afgespannen stukje weiland. Daar mochten we door en ook door al de restspecie die de koeien er hadden gedeponeerd. Dan was het tijd voor de borrel. Vandaag werd die geschonken door Jos en Marleen die hun 36ste huwelijksverjaardag vierden. Nog iets meer dan een uur wandelen nu tot het Zeinisjoch Haus. Helaas werd het schitterende natuurlijke decor weer helemaal ingepakt en verdween al het moois terug in het grijze niets. Zonder het te merken

naderden we de Kopssee en het Zeinisjoch Haus. Binnen was het lekker warm en stonden de tafels klaar voor ons. We genoten er van een flinke portie Bauernomelet mit Karfoffel und Speck. Wie dat wou kon vanaf hier de bus nemen die hen over de Bielerhöhe en door de 30 bochten van de Silvrettapas weer naar Partenen bracht. De anderen begonnen aan de afdaling. In acht km zouden we nog zo'n 800 m verliezen. Over het asfalt ging alles vlot, doch eens we in het bos kwamen, werd het moeilijker. Schuifgrage rotsen en aalgladde boomwortels noopten er ons tot de grootste voorzichtigheid. Helaas verzwikte Christine hier de enkel. Na een blitzbezoek aan het ziekenhuis in Bludenz bleek dat er gelukkig niets was gebroken (*een nieuw onderzoek bracht drie weken nadien toch een breukje aan het licht*). Iets over vijf landden we in Partenen. Het was een best wel memorabele tocht, die echter zoveel mooier had kunnen zijn, bij goed weer…
's Avonds wacht er ons in de discozaal de Paalse Neuzenavond. Ieder van ons moest voor afreis een foto binnen sturen. Iedereen was ervan overtuigd dat deze zou worden gebruikt tijdens de gebruikelijke voorstellingsavond. Mis dus. Niet de foto werd gebruikt, wel een bepaald onderdeel, namelijk… de neus. Op de tafels stonden enkele couberdons, neuzekes dus, die een stille hint waren voor wat komen ging. Michel had een PowerPoint presentatie klaar gemaakt en toonde ons de ene neus na de andere. Verrassend om zien hoe sommige neuzen in geen tijd werden gevonden en hoe andere soms lang moesten wachten eer hun eigenaar werd geïdentificeerd. Na de neuzen gingen we nog even terug in de tijd met de jeugdfoto's die we in Terenten gebruikten tijdens de voorstellingsavond. Hilarische foto's waren er bij, die ook na twee jaar nog sterk op de lachspieren werkten.

Dinsdag 2 september2014 : Lünersee => Vandans

Eindelijk oogt de lucht 's morgens wat vriendelijker. Zonnig is het zeker nog niet, doch de wolken hangen hoog en we kunnen de besneeuwde bergkronen rondom Vandans zien. Vandaag rijden we via Bludenz en door het Brandnertal naar de Lünersee, een stuwmeer op zo'n 2 000 m hoogte, niet ver van de grens met Zwitserland. De laatste zes km van de rit ernaar toe stuurt Bert zijn Demerstee-machine feilloos over een smal asfaltje tot op de parking aan de Lünerseebahn. Een rode kabelbak, met zonnetje er op, glijdt ons in geen tijd naar de boorden van de hooggelegen Stausee. Boven is het fris, om niet te zeggen koud. Mutsen en wanten worden uitgehaald en aangetrokken. Rondom zijn de bergen getooid met een fikse hoeveelheid sneeuw. Over de

stuwdam gaan we op pad om via de Lünerkrinne door te steken naar het dal, waar we straks de Heinrich Hueterhütte moeten vinden. De klim is intens en doet ons naar adem happen. We kijken nog een laatste keer om naar het meer en beginnen dan aan de schuifgrage afdaling. Opletten geblazen. De helling is steil en de kleffe sneeuw maakt het pad tot een heuse glijbaan. Met de hulp van vele helpende handen raakt iedereen tot waar het pad sneeuwvrij is. Nog wat meer dalen en de sneeuw verdwijnt uit het decor. Nu nog alleen maar groen en verre zichten. Prominent aanwezig in het natuurlijke kader is de fiere top van de Zimba, de Oostenrijkse Matterhorn. Met zijn besneeuwde kruin is de gelijkenis wel echt sprekend. Na een vrij technische afdaling over een erg mooi, groen pad, bereiken we de HH-hut. De baardige waard ontvangt ons vriendelijk en vraagt ons de schoenen uit te trekken. Binnen blijkt al snel waarom. Blinkend parket en warm grenenhout alom. De tegelkachel brandt en vult de ruime hut met een aangename warmte. In geen tijd krijgt iedereen er een bordje verse, gemengde sla dat wordt gevolgd door een dampend bord Käsespätzle. Huisgemaakte boternoedelen met gebakken ajuinenringetjes. Eerlijke en heerlijke bergkost. Dan weer op pad om over een prettig wandelende slingerweg Rells te

bereiken. Eén grote bouwwerf hier ! Aan het wat hoger gelegen Gasthof Rells vangt de wandelbus een aantal van onze stappers op en rijdt hen tot in het dal. De overige bendeleden gaan te voet tot Vandans. De tocht is nog zo'n acht km lang. Onderweg kunnen we uitkijken op de waterreservoirs van Vandans. Uiteindelijk komen we toe op nog geen 50 m van het hotel. Omdat de voorzitter de borrelfles vergeten was, wacht er op het terras van Hotel Brunella nog een verdiende schnaps. We wandelden vandaag 18 km met een hoogteverschil van 350 m. De wandelbussers hadden 10 km op de teller.
Geen avondactiviteit vandaag… of toch ? Elly deelde een hoop A4'tjes uit met daarop tekeningen in 3D. Bedoeling was om in een wirwar van figuren, lijnen en stippen "iets" te zien. Voor sommigen bleek dit kinderspel te zijn. Anderen pijnigden er de ogen en de hersens op, zonder resultaat echter. Zelf was ik ervan overtuigd dat ik een "slechte kopie" had gekregen…

Woensdag 3 september 2014 : dubbelslag

Omdat we niet het risico wilden lopen om weer door te sneeuw te moeten baggeren, werd het programma aangepast. Voor de middag reed Bert ons door een zonnig dal naar de zetellift van Garfrescha. Open bakjes deze keer. Wiebelen en giechelen tot boven dus. We zoefden boven de toppen van de dennen naar goed 1 500 m en begonnen aan het Alpengasthof Garfrescha aan onze klim. De groep werd dadelijk op een lang lint getrokken en zigzagde over de alm richting dennenbos. Daar was het pad mooi aangelegd en vormden dennenstammetjes een soort trap die het stijgen vergemakkelijkte. Eens boven de 1 800 m verdwenen de bomen en kregen we een magistraal zicht over het volledige Montafondal. In de verte zagen we Partenen met daarboven de stuwdam van de Kopssee. Onder ons dan Gaschurn, verder weg Schruns en het Silbertal en hoog boven op de berg aan het eind van het dal, de witte, kenmerkende kerk van Bartholomäberg. Adembenemend mooi. Eindelijk konden we genieten van helder weer met verre zichten. We bleven nog stijgen tot we de top van de Ganteberg, op 1 950 m bereikt hadden. Dat was dé plek om de borrelstop te organiseren. Voor ons lag nu het eindstation van de Versettlabahn. Eer we daar waren moesten we echter nog twee steenpuisten over. We wandelden amper 5 km, doch dit was vijf km genieten in het kwadraat !
Met de bakjes naar beneden, weer op de bus en dan naar Gargellen. Zonder tijd te verliezen daar de Schafbergbahn in om tegen half twee toe te komen in het Schafberghüsli. Daar werden we al tegen twaalf uur verwacht ! Na de nodige verontschuldigingen konden we aan tafel in dit erg ruime skirestaurant, waar nu, met het goede weer, heel wat dagjesmensen genoten van de hoogte-zon op het prachtig gelegen panoramaterras. Voor ons stond er een buffet klaar met… Kaisersmarrn. Heerlijk, zo'n eierpannenkoek met appelmoes of bessensaus erbij. Met de buikjes lekker vol mochten we dan weer aan de wandel. Al vanaf het terras ging het weer bergop. Doel was het hoger gelegen stuw-meertje Schafbergsee te gaan bezichtigen. Met zijn 2 250 m was dit het hoogste punt van de dag en van daar af konden we beginnen aan een pracht van een afdaling, richting Gargellen. De Madrissa, met een hoogte van bijna 2 600 keek donker op ons neer. Het schitterende pad liet ons afdalen tot aan de Gandasee. Mooi om zien hoe het kleurrijke Paalse wandellint zich naar beneden kronkelde, tussen de hei en de langzaam verkleurende alpenroosjes. Even namen we een wat bredere Guterweg om dan weer het pad te volgen, dwars over de bergwei. Onder ons dook nu het houten dak op van de Oswaldhütte. Daar hielden we een tussenstop en genoten we op het zonovergoten terras van een drankje. De klok weerhield ons ervan om nog langer te blijven genieten en met lichte tegenzin vatten we het laatste schuifje van de afdaling aan. We mochten nu even over de skipiste, die nu niet glad was van de sneeuw,

maar wel van de taarten die de graasgrage koeien er hadden achtergelaten. Mooi wandelen dan, bij de doorsteek van drie opeenvolgende beekdalletjes. Het leek wel of we hier door een oerwoud stapten. Dan lag de Kesslhütte voor ons. Die zouden we echter ontwijken. Wij mochten downhill, over een smal almweggetje dat ons recht naar een kudde verrast kijkende paarden leidde. Magi en paarden, dat zal wel nooit een goeie combinatie worden. We maanden de robuuste dieren aan even plaats te maken en kwamen dan aan een lange rechte weg die ons in geen tijd 200 hoogtemeter deed verliezen. Zalig om horen was het hoe tientallen koebellen het dal vulden met hun geklingel. Een afslag naar links bracht ons naar het Landalpark van Gargellen en even later stonden we aan de parking waar we de Demersteebus vonden. Een pracht van een wandeldag, zonder twijfel de mooiste tot dan toe. In totaal wandelden we 13 km met een hoogteverschil van 740 m.

Donderdag 4 september 2014 : Silvrettastausee => Saarbruckerhütte

Het weer zit ons ook vandaag mee : de zon staat al van 's morgens aan de hemel, al sluiert de oostelijke hemel wat dicht. Ideale omstandigheden om naar het dak van deze wandelvakantie te stappen. Bert stuurt zijn Demerstee-mastodont feilloos door de 30 bochten van de Silvretta-pas. Nog voor tien uur komen we op de Bielerhöhe toe, op 2 000 m hoogte. In het Silvretta-stuwmeer spiegelt het silhouet van de Piz Buin. Na een kwartiertje foto's nemen zet de groep zich in beweging. Met 51 trekken we naar de Saarbrücker Hütte, op meer dan 2 500 hoogte. Als we achterom kijken in de canyon die we door moeten, zien we uit op de grootse betonnen muur van het stuwmeer. Paarden en koeien kijken ons met niet begrijpende ogen aan. Na een opwarming over nog relatief vlak terrein wijst een groot rotsblok met de letters SH (Saarbrückerhütte) ons resoluut omhoog. Een smal pad betekent dat er zich weer een lang lint vormt. Altijd mooi om zien. Het pad is soms smal, zonder angstaanjagend te worden. Gestaag winnen we hoogte en rechts krijgen we zicht op de Vermuntstausee. Nu ja, veel méér rest er niet. Het meer staat droog en er worden grootse werken uitgevoerd. Straks staat dit meer in verbinding met de hoger gelegen Silvretta Stausee. Samen zullen deze twee waterbassins dan weer zorgen voor een berg megawatts aan elektriciteit. Na een stenige doorsteek, waarbij we in geen tijd een boel hoogte winnen, gaat het pad wat minder hellen. Links krijgen we zicht op vergletsjerde bergen en op één daarvan, hoog boven een sneeuwvlek, vinden we het doel voor vandaag : de Saarbrücker Hütte ! "Moeten we daar nog naartoe !?". De hut werd inderdaad strategisch hoog gebouwd en staat nog heel wat hoger dan waar we ons nu bevinden. We hoppen nu van de ene rotsblok naar de andere en komen zo uit bij twee idyllisch mooi gelegen meertjes. Mia-time. De borrels smaken weer best en na een ruime pauze gaan we weer op pad. Licht bergaf deze keer. Treiterachtig. We steken een brugje over dat ons over een proestende bergbeek helpt en beginnen dan aan de ultieme klim naar de hut. Nog 275 (!) hoogtemeter scheiden ons van de Saarbrücker Hütte, die al in 1911 werd gebouwd. Moeizaam hijgen we ons naar boven, de ene net iets sneller dan de andere. De zichten rondom zijn fenomenaal. Hoge, nog besneeuwde toppen omringen het keteldal. Achter de hut steekt de grijze tong van de gletsjer naar beneden. Al dit moois zullen we straks wel bekijken. Nu is er maar één ding dat telt : de hut !

Binnenin is het lekker warm en heerst er een rumoerige drukte. Voor ons staan er 51 borden klaar en tegen de tijd dat iedereen boven is geraakt, wordt de spaghetti in grote schalen op tafel gezet. Potten saus en kaas volgen. Wandelen wekt de honger op en in geen tijd worden de kommen

geledigd. Heerlijk was dat. Buiten is het ondertussen lichtjes gaan regenen. Al na een paar bochten dalen houdt de regen op en genieten we rondom van de grootsheid van de bergwereld. Verre marmotten fluiten ons toe. Binnenkort verdwijnen zij weer een winter lang in hun diepe bergholen. Een brede Guterweg slingert ons naar beneden. Daar nemen we een brugje dat ons weer in de canyon afzet die we deze morgen al door wandelden. Het witte kerkje bovenop de Bielerhöhe komt maar langzaam dichterbij. Het pad is dan ook niet echt makkelijk. We steken het ene beekdalletje na het andere over. Steeds op en af komen we toch dichterbij ons doel. Grote verrassing als we links van ons Bert met zijn Demersteebus de helling, achteruit (!), zien afrijden. Hij komt ons oppikken aan een verzameling werfketen die we 's morgens langs onze weg vonden. Op die manier hoeven we niet de fikse klim langs de stuwdam te nemen. Druppelsgewijs hijgen onze stappers binnen. Een prachtige, maar vermoeiende bergrit was het. We schrijven weeral 16 km bij in onze wandelboekjes en met 810 hoogtemeter bleek dit de zwaarste etappe tot nog toe te zijn geweest.
Hoe diep we ook in ons krachtenarsenaal moesten gaan, 's avonds bleek iedereen toch nog voldoende energie over te hebben voor de traditionele kwisavond. Deze keer geen parate kennis of kromme weetjes. Michel zorgde voor een ABC-kwis die over 30 vragen liep. Hij maakte er een prachtige PowerPoint presentatie van, waarin heel wat herinneringen aan vroeger bleken verwerkt te zijn. We zongen allemaal uit volle borst mee bij het horen van de eerste tonen van de Stille Kempen, Vlaanderen Boven, Als een Leeuw in een Kooi en bij het horen van de begintune van Bonanza ging zowat iedereen uit zijn dak. Iedere ploeg scoorde erg goed, zodat de schiftingsvraag met drie vragen over de voorbije wereldbeker voetbal voor de beslissing moest zorgen. Uiteindelijk bleken "de Droedels" gewonnen te zijn. Op de tweede plaats eindigden "de Marina's" en derde werden "de Muzen". Belangrijker dan dit klassement was het feit dat we ons weer een avond goed hadden geamuseerd, met dank aan Michel én zijn assistente Martine.

Vrijdag 5 september 2014 : Golmbahn – Geißspitze – Lindauer Hütte

Met nog maar twee dagen te gaan, bekimmen we vandaag de Geißspitze. Daarvoor mogen we vanuit het hotel de Golmbahn nemen die ons in 22 minuten naar een hoogte van 1 900 m brengt. Een mengelmoes van wolken bedekte de hemel, doch het zicht was voldoende goed om rondom ver te kunnen kijken over de toppen die het Montafondal omgorden. Van bij de start moesten we weer naar de kleinste versnelling. Om de Golmer Höhe te bereiken dienden we immers 250 m hoogtemeter te overwinnen. In zigzag trokken we richting kruis. Van daaraf kregen we de aanwijzingen over het vervolg van het traject voor vandaag. Vooraleer we aan de splitsing waren waar nog kon worden beslist al dan niet mee naar de Geißspitze te gaan, moesten er een drietal steenpuisten worden beklommen. Dan werd de groep gesplitst. De ene helft trok met de voorzitter naar de top, de andere volgde Michel die rondom de Geißspitze zou gaan. Beide groepen zouden dan ongeveer gelijktijdig moeten toekomen in de Lindauer Hütte. François zette zich aan kop van het wandellint dat het dal in trok. Michel sloot de rij. Zigzaggend daalde de groep het groene dal in. Boven hen konden zij de kleurige stipjes zien van de andere groep die hoog over de nok van de berg naar de Geißspitze trokken. Een smal pad leidde hen over de graat. Links en rechts gaapte de diepte. Het leverde alvast onvergetelijke zichten op. Uiteindelijk boog het pad naar links en moesten we achter een rotsklomp door. Best wel eng. Rechts van ons een stenige muur, onder ons een uiterst smal paadje en links het grote niets. Eens we die hindernis hadden

genomen, kon niets ons nog tegenhouden en enkele ogenblikken later riepen we vanaf het kruis, op 2 350 m hoogte, naar de Groep Michel die diep onder ons hun weg verder zette. Na de nodige foto's genomen te hebben, begonnen we aan de lange afdaling richting Lindauer Hütte. Ondertussen had de andere groep op een alm een aantal marmotten ontdekt. De beestjes bleken alles behalve schuw te zijn en lieten zich dan ook van erg dichtbij fotograferen.
Aangekomen in de Lindauer Hütte kregen we in geen tijd onze maaltijd geserveerd. Deze keer werd gekozen voor een stevige erwtensoep met twee Frankfurter Worsten erin. Met daarbij nog een snee brood kregen we weer genoeg energie binnen om de afdaling aan te vatten. Een schitterend pad leidde ons de berg af. Nu eens wandelden we door het bos, dan weer langs een snelstromend watertje. Op een alm mochten we langs een kaasmakerij. Aan de overkant van het dal voor ons, wees de voorzitter ons het kruis aan waar we 's anderendaags zouden langs komen. Ondertussen was de zon gaan schijnen en werd de bergwereld er nog mooier door. De borrelstop werd naar de namiddag verschoven, maar ook dan bleek die erg in de smaak te vallen. Tegen half vijf arriveerden we aan het middenstation van de Golmbahn. Bleek dat we toch nog met de kabel naar beneden konden en… dat ook de Alpine Rollercoaster nog in werking was. Met 31 kozen we om naar beneden te zoeven over de rodelbaan. Kraaiend van plezier raasden we over de rails tussen het groen naar beneden. Daar trokken we een streep onder een alweer erg geslaagde dag. We wandelden vandaag 17 km en overwonnen weeral 640 m hoogteverschil.

Zaterdag 6 september 2014 : de langste dag – this is the end …

De laatste dag… De week is weeral voorbij gevlogen. Een week die van nogal wat van onze stappers heel wat van hun krachten had gevergd. Om er toch voor te zorgen dat we allemaal samen zouden kunnen genieten van het prachtige uitzicht en van de heerlijke Bergjause in de Rellseck Hütte werd er voor een alternatief gezorgd. Wie niet mee de voormiddagsessie wilde volgen, met een klim naar de Wiesenkopf, op meer dan 1 800 m, kon toch mee naar het Silbertal om daar, samen met de rest van de groep, het kabelspoor te nemen naar goed 1 500 m. Na een panoramisch zicht over de streek waar we nu al een week lang in wandelden, bracht Bert hen weer naar het hotel om dan tegen de middag naar Bartholmäberg te rijden. Aan Gasthof Bergerhof zou een minibusje hen dan naar boven rijden, zodat ook zij konden genieten van een middagmaal op de alm. Een negental van onze stappers maakten dankbaar gebruik van de mogelijkheid die hen werd geboden.
De anderen vertrokken vanaf Kirstberg voor een tocht van goed drie uur, richting Rellseck. De hemel was betrokken, doch het was zacht en na de eerste klim, tussen de koeien door, werden de fleecejasjes uitgetrokken en in de rugzak gestopt, om er later op de dag niet meer uit te komen. Het pad dat we volgden leidde ons tussen de dennen door naar het Ganzaleita-uitzichtpunt, op iets meer dan 1 600 m. Diep onder ons keken we uit op het Klostertal. Het pad ging nu wat neiger stijgen en langs een prikkeldraad klommen we naar het tweede panoramapunt. Hier konden we diep in het Klostertal kijken waar we de autoweg konden volgen die zich richting Arlbergtunnel slingerde. Na de drinkstop kregen we voorwaar een stukje vlak parcours, met zelfs wet neiging naar afdaling. Niet voor lang echter. De roodwitte tekens stuurden ons de Obere Wiese op, de hoger gelegen wei. Een best wel inspannende klim zette ons, na heel wat zweetdruppels, af aan het kruis van de Wieskopf, op 1 850 m. Meteen bereikten we het hoogste punt van vandaag. Van aan het kruis kregen we zicht over onze wandelweek. Beneden ons lag het Silbertal, links verdween het Montafontal tussen de bergen en rechts daarvan zagen we de donkere V van het dal dat naar Gargellen liep. Voor ons dan de Drei Türme, die zich vandaag in een dik pak wolken

hadden verstopt. De top van de Geißspitze konden we nog net zien. “Niet te geloven dat we daar gisteren op zijn geklauterd”, mijmerde Mia. Verder naar rechts zat ook de Zimba nog verstopt tussen het grijs. Op hoogte of licht dalend volgden we de wandelweg richting middagstop op Rellseck. Net voor we de definitieve daling inzetten, kregen we gezelschap van een kudde paarden. Bonanza in ’t echt ! In galop, de hoeven diep in de verse almgrond gedrukt, daverden de rossen hinnikend langs ons door. Tussen de dennen door zagen we dan de Oostenrijkse vlag en wat later zaten we buiten op de banken van Rellseck. Net na onze aankomst kwam ook de minibus naar boven met onze alternatieve wandelaars. Samen konden we dan aan tafel om te genieten van een overheerlijke “portie gemengd”. Het brood dat we erbij kregen was met voorsprong het beste dat we deze week te eten kregen.
Na de maaltijd gingen we even tot aan de kapel, van waar we een schitterend uitzicht kregen over Bludenz en verder op het nabije Zwitserland. Zalig wandelen dan, over brede wandelwegen, omgeven door groen. Aan de Fritzensee speelde Eddy, de Kleine dan, even voor koehoeder. Onder een esdoorn die al de herfstkleuren vertoonde en met de zon op ons bolleke, dronken we op de gezondheid van Hugo, die vandaag jarig was. In het gras beneden ons bloeiden tientallen herfsttijloosjes, de herfstversie van de krokus. Een verborgen doorsteekje leidde ons achter de kerk van Innerberg door en zette ons af aan één van de mooiste huisjes die we deze week op onze weg vonden. Eddy Swijns hielp een plaatselijke mevrouw met de kruiwagen en zette deze wat later in de laadbak om haar, kakelend van plezier, naar beneden te lopen. Hilarisch. De finale van deze wandelweek was ronduit prachtig. Een smal, spichtig paadje voerde ons van de ene naar de andere alm. Onder ons zagen we Schruns doorschuiven. Nog een laatste heuveltje over en daar lag dan de hagelwitte kerk van Bartholomäberg met de zo typische ajuintoren. Einde van een prachtige wandeldag en meteen ook einde van een magnifieke wandelweek. Vandaag stopte de teller op 20 km (10 km voor wie van Rellseck aansloot), terwijl de hoogtemeter 694 m aangaf.

Vandans 2014 was een best wel inspannende wandelvakantie waarin door heel wat van onze wandelaars grenzen werden verlegd. Het mooie aan zo’n groepsvakantie is dat we zo goed als ál onze tochten ook met de volledige groep konden maken. Nu is het weer wachten tot eind augustus van volgend jaar om dan af te reizen naar Abtenau.

